

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4To/8/2020
Identifikačné číslo spisu:	9520100026
Dátum vydania rozhodnutia:	02.12.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Šišková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:9520100026.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Martiny Zeleňakovej v trestnej veci obžalovaného W. W. pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. e) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona, § 140 písm. a) Trestného zákona a iné, na verejnom zasadnutí 2. decembra 2020 v Bratislave, o odvolaniach prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a poškodených V. N., V. N. a E. N. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku zo 6. apríla 2020, sp. zn. PK-2T/5/2020, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 2 Trestného poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku

obžalovanému W. W., nar. XX. I. XXXX v N., bytom N., Y. I. XXXX/XX, okres N., t.č. vo väzbe v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a v Ústave na výkon väzby Ilava u k l a d á

Podľa § 144 ods. 2 Trestného zákona, s poukazom na § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. j), písm. l), písm. n), písm. o), § 37 písm. h) Trestného zákona, úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 25 (dvadsaťpäť) rokov.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona sa na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia.

Podľa § 60 odsek 1 písm. a) Trestného zákona obžalovanému u k l a d á trest prepadnutia vecí vo vlastníctve obžalovaného, a to:

- kombinované kliešte zn. Zbirovia s modro-čiernymi návlekmi rukovätí, celkovej dĺžky 185 mm (stopa č. 48/10);
- 2 ks vlnených čiernych čiapok (stopa č. 30);
- mobilný telefón čiernej farby SAMSUNG SN-R58JA3F7TLL (stopa č. 6), ktoré sú prílohou trestného spisu;
- samopal československej výroby, značky Sa vzor 61 (Škorpion) kalibru 7,65 Browning, s

odstraňovaným výrobným číslom, s ramennou opierkou a hnedé kožené púzdro (stopa č. 1/A);

- kovový, viackomorový expanzný tlmič hluku výstrelu vonkajších rozmerov priemer 40 x 293 mm, (stopa č. 1/B);
- 90 ks nábojov kalibru 7,65 Browning s dnovým označením českého výrobcu Sellier a Bellot, rok výroby 2017 (stopa č. 1/C);
- 45 ks nábojov kalibru 7,65 Browning, z toho 49 ks s dnovým označením nemeckého výrobcu Geco a 4ks s dnovým označením českého výrobcu Sellier a Bellot (stopa č. 1/D);
- 2 ks zásobníkov s kapacitou po 20 ks nábojov kalibru 7,65 Browning a 1ks príslušnej hnedej koženej sumky (stopa č. 1/E);
- 1 ks zásobníka s kapacitou po 10 ks nábojov kalibru 7,65 Browning (stopa č. 1/F);
- 1 ks zásobníka s kapacitou po 15 ks nábojov kalibru 9 mm Luger určený pre samonabíjaciu pištoľ FÉG model P9R (stopa č. 1/G);
- 1 ks čierne opaskové textilné púzdro na zbraň (stopa č. 1/H);
- samopal československej výroby, značky Sa vzor 61 (Škorpion) kalibru 7,65 Browning, s odstraňovaným výrobným číslom s ramennou opierkou (stopa č. 2/A);
- kovový, viackomorový kombinovaný (expanzno-absorpčný) tlmič hluku výstrelu vonkajších rozmerov priemer 40 x 305 mm (stopa č. 2/B);
- 45 ks nábojov kalibru 7,65 Browning s dnovým označením českého výrobcu Sellier a Bellot (stopa č. 2/C);
- 1 ks zásobníka s kapacitou po 20 ks nábojov kalibru 7,65 Browning (stopa č. 2/D),

ktoré sú uložené na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru v Komárne, ako veci použité na spáchanie trestného činu.

Podľa § 60 odsek 5 Trestného zákona vlastníkom prepadnutých vecí sa stáva štát Slovenská republika.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolania poškodených V. N., V. N. a poškodenej E. N. z a m i e t a.

Výrok o uložení ochranného dohľadu a výrok o náhrade škody ostávajú nedotknuté.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku (ďalej len „súd prvého stupňa“) zo 6. apríla 2020, sp. zn. PK-2T/5/2020, bol obžalovaný W. W. (ďalej aj len „obžalovaný“) v bodoch 1/, 2/, 3/, 4/ obžaloby, uznaný za vinného v bode 1/ za obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. e) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona a § 140 písm. a) Trestného zákona, za obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1 Trestného zákona, za prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, v bode 2/ za prečin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 Trestného zákona, za zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 Trestného zákona, v bode 3/ za obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. e), písm. f) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. c) Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona, za zločin nedovoleného ozbrojovania podľa § 294 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona, za prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona, v bode 4/ za zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že:

1/. po tom, ako presne nezisteného dňa v období konca roka 2017 a začiatku roka 2018 si osoba obžalobou označená ako obvinený Mgr. M. K. (ďalej len „osoba M. K.“) objednala u osoby obžalobou označenej ako obvinená A. Z. (ďalej len „osoba A. Z.“) vykonanie vraždy V. N., nar. XX. W. XXXX, bytom O. W. č. XXX, ktorý ako novinár poukazoval na rozsiahlu ekonomickú trestnú činnosť osoby

M. K. s tým, že treba V. N. uniesť a potom ho zavraždiť, za vykonanie tejto vraždy sľúbil vyplatiť po skutku doposiaľ nezistenú finančnú odmenu, pričom v priebehu zadania objednávky na vraždu V. N. osoba M. K. poskytla osobe A. Z. informácie o obeti v podobe identifikačných údajov obete a záznamov zo sledovania tejto osoby v elektronickej podobe, ktoré spočívali v textovom popise činností V. N. s uvedením času, dátumu a miesta, ako aj fotografií a videí z tohto sledovania, ktoré si osoba M. K. za finančnú odplatu na jeseň roku 2017 zabezpečila pros trebníctvom osoby svedka Mgr. P. T.; realizáciu tejto vraždy následne zadala osoba A. Z. odsúdenému E. F., pričom za jej vykonanie mu sľúbila urovanie jeho dlhu v sume 20 000,00 € voči nej a finančnú odmenu v sume 50 000,00 € a následne mu na ním prinesený mobilný telefón odfoťila osobné údaje V. N., jeho podobizeň a adresu jeho pobytu vo O. W.; na základe tejto objednávky odsúdený E. F. oslovil osobu obžalobou označenú ako obvinený Ing. T. S. (ďalej len „osoba Ing. T. S."), ktorému na ďalšom osobnom stretnutí za prítomnosti obžalovaného W. W. odovzdal mobilný telefón obsahujúci fotografie s údajmi o V. N.;

následne obžalovaný W. W. spoločne s osobou Ing. T. S. a odsúdeným E. F. v dňoch 5. februára 2018, 7. februára 2018, 10. februára 2018, 15. februára 2018, 16. februára 2018 a 19. februára 2018 v rozličných denných a večerných hodinách vykonal obhliadky v okolí miesta bydliska V. N. vo O. W., pričom pre účely vzájomnej komunikácie v čase vraždy medzi ním a osobou Ing. T. S. obom odsúdený E. F. dňa 17. februára 2018 zakúpil a odovzdal dva kusy tlačidlových mobilných telefónov zn. Alcatel 1054 IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX a zn. Nokia C201 IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX a 2 ks SIM kariet O2 s telefónnymi číslami XXXX XXX XXX a XXXX XXX XXX; po vykonaní uvedených príprav dňa 21. februára 2018 v čase okolo 16.40 h. sa stretol s osobou Ing. T. S. v N., spoločne išli motorovým vozidlom Citroën Berlingo EČV: N. smerom k obci O. W., pričom cestou si aktivovali pracovné mobilné telefóny s číslami XXXX XXX XXX a XXXX XXX XXX, a následne, okolo 18.28 h, vodič - osoba Ing. T. S. vyložila obžalovaného W. z vozidla v obci O. W. pri miestnom ihrisku, pričom osoba Ing. T. S. si nechala pracovný mobilný telefón s číslom XXXX XXX XXX, on mal so sebou pracovný mobilný telefón s číslom XXXX XXX XXX a pištoľ zn. FEG, model P9R, kalibru 9 mm Luger, v. č. XXXXX, ktorú mal vybavenú s podomácky vyrobeným tlmičom hluku výstrelu, a takto pripravený išiel v čase o 18.31 h smerom k rodinnému domu poškodeného V. N., kde v objekte dvora v letnej kuchynke vedľa rodinného domu čakal do 20.21 h na vhodný moment; následne bez použitia násilia vošiel do rodinného domu cez vchodové dvere a s predmetnou pištoľou s namontovaným tlmičom hluku výstrelu dvakrát vystrelil na poškodeného V. N., ktorého zasiahol do oblasti ľavej strany hrudníka a tento usmrtil, pričom bezprostrednou príčinou smrti V. N. bol krvácajúci šok pri zakrvácaní do dutiny hrudnej pri strelnom poranení hrudníka s priestrelom srdca; potom uvidel poškodenú W. N., nar. X. F. XXXX, ktorej v kuchyni rodinného domu strelil jedenkrát do oblasti hlavy, s miestom vstrelu na chrbte nosa, ktorá na následky tohto zranenia zomrela, pričom bezprostrednou príčinou jej smrti bolo zlyhanie riadiacej a regulačnej činnosti centrálného nervového systému - mozgu v dôsledku devastačného poranenia mozgového kmeňa a mozočka pri strelnom poranení hlavy charakteru zástrelu; potom obžalovaný W. W. z rodinného domu č. XXX vo O. W. odišiel cez vstupnú bránu pešo smerom k miestnemu ihrisku, odkiaľ dal znamenie z pracovného mobilného telefónu osobe Ing. T. S., aby tento prišiel s vozidlom pre neho do obce O. W., následne sa spoločne presunuli do obce H. za odsúdeným E. F., ktorému oznámili, že je to vybavené; odsúdený E. F. oznámil túto skutočnosť osobe A. Z. dňa 22. februára 2018 v N.; po tom osoba A. Z. nezisteným spôsobom kontaktovala osobu M. K., s ktorým sa toho istého dňa stretla v Z. na nezistenom mieste za účelom prevzatia finančnej hotovosti v sume 50 000,00 €, ktoré táto odovzdala v nasledujúcich dňoch odsúdenému E. F., ktorý peniaze rozdelil medzi osobu Ing. T. S. a obžalovaného W. W. po 20 000,00 € pre každého a sumu 10 000,00 € si nechal pre seba; následne dňa 26. februára 2018 po medializácii vraždy V. N. a W. N., na základe požiadavky osoby Ing. T. S. a obžalovaného W. W. kontaktoval odsúdený E. F. osobu A. Z. a požiadal ju o zabezpečenie ďalšej finančnej hotovosti od osoby M. K. s odôvodnením, že je z toho veľký cirkus; potom osoba A. Z. kontaktovala osobu M. K. a po ich vzájomnom stretnutí v areáli Q. L. D. v Z. A. Z. odovzdala ďalšiu doposiaľ nezistenú finančnú hotovosť v 500 eurových bankovkách odsúdenému E. F., ktorý tieto peniaze odovzdal osobe Ing. T. S.;

2/. bližšie nezisteného dňa na doposiaľ nezistenom mieste si zadovážil 2 ks podomácky upraveného samopalu československej výroby, značky Sa, vzor 61, kalibru 7,65 Browning s odstráneným

výrobným číslom, s 2 kusmi podomácky vyrobenými tlmičmi hluku výstrelu, ktoré je možné pripevniť na ústie hlavne predložených zbraní, 100 ks nábojov ráže 7,65 Browning zn. Sellier a zn. Bellot a 53 ks nábojov ráže 7,65 Browning zn. Gero, pričom tieto zbrane, tlmiče a náboje bez príslušného povolenia prechovával do 27. septembra 2018 v rodinnom dome na ul. Y. I. XXXX/XX v meste N., ktorého vlastníckmi sú J. W. a S. W. a v ktorom bola dňa 27. septembra 2018 vykonaná domová prehliadka na základe príkazu sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica pod sp. zn. BB-ŠTS-V-707-1/18-Ntt-615, pričom tieto veci v zmysle § 89 ods. 1 Trestného poriadku obžalovaný W., dobrovoľne vydal,

3/. spoločne s osobou obžalobou označenou ako obvinený Ing. T. S. (ďalej len „osoba Ing. T. S.“) v presne nezistený deň v lete 2016 na nezistenom mieste v N., okres N. sa vzájomne dohodli na vykradnutí rodinného domu nachádzajúceho sa v N., ul. W. č. XX, ktorý patrilo poškodenému B. W., nar. X. M. XXXX, trvale bytom N., N. č. XXXX/X, v úmysle získať majetkový prospech, pričom sa dohodli tento vykradnúť v čase, kedy sa v ňom bude nachádzať poškodený B. W. a tiež sa dohodli, že poškodeného B. W. v rámci krádeže v jeho dome usmrtna, aby zabránili jeho prípadnému svedectvu voči nim pre vykradnutie jeho domu, keďže poškodený B. W. osobne poznal osobu Ing. T. S.; na tento účel osoba Ing. T. S. poskytla pištoľ zn. Luger P08, kalibru 9 mm Luger, v. č. XXXX, na ktorú je v zmysle príslušných právnych predpisov nevyhnutné povoľovacie konanie a evidenčná povinnosť, pričom predmetnú zbraň si neoprávnene a bez príslušného povolenia osoba Ing. T. S. zaobstarala už pred tým v presne nezistený čas v dobe leto až jeseň 2016 v N. na K. ulici od tretej osoby, za ktorú vyplatil sumu 400,00 eur, následne osoba Ing. T. S. odovzdala predmetnú zbraň do úschovy obžalovanému W. W., ktorý ju uschoval u seba a svojpomocne vyrobil tlmič, ktorý spojil lepiacou páskou s predmetnou zbraňou a následne predmetnú zbraň s nasadeným tlmičom testoval s osobou Ing. T. S. obaja obvinení v lesnom poraste za mestom N., pričom do tejto zbrane použili strelivo kalibru 9 mm Luger, ktoré mal obžalovaný W. W. neoprávnene vo svojej držbe, dňa 15. decembra 2016 v presne nezistenom čase obžalovaný W. W. náhodne uvidel poškodeného B. W., ako sa vracia domov, na to hneď telefonicky kontaktoval osobu Ing. T. S., s ktorým sa stretol a informoval ho o situácii, následne išli obaja na vozidle patriacom obžalovanému W. skontrolovať, či sa poškodený B. W. skutočne nachádza doma a po kladnom zistení odišli obaja obvinení k sebe domov pripraviť sa na skutok; po príprave sa v presne nezistenom čase na prelome dní 15. a 16. decembra 2016 každý na svojom vozidle presunul na parkovisko pred bytovkou na ulici Z. č. X v N., kde si osoba Ing. T. S. presadla do vozidla patriaceho obžalovanému W. W. a odtiaľ sa presunuli na parkovisko za bytovkou na ulici O. č. X v N., kde vystúpili, prešli pešo až k opustenému rodinnému domu na ulici Q. N. č. XXXX/X v N., otvorili neuzamknutú bránu na plote tohto domu, vošli na dvor, kde si vyzliekli šaty, pod ktorými mali pripravený odev určený na spáchanie skutku, nasadili si kukly a prešli až k plotu, ktorý ohraničoval pozemok poškodeného B. W., tento obžalovaný W. W. prestrihol pripravenými kliešťami a cez vytvorenú dieru v plote vošli neoprávnene obidvaja na pozemok poškodeného, prešli až k domu poškodeného nachádzajúcom sa na ul. W. č. XX v N., kde cez okno na zimnej záhrade domu videli poškodeného chodiť vo vnútri domu; potom sa presunuli k vchodovým dverám do domu poškodeného, na ktorých obžalovaný W. W. pažbou zbrane rozbil okno a cez vytvorenú dieru si rukou odomkol dvere kľúčmi, ktoré boli zastrčené v zámku dverí z vnútornej strany, a obidvaja vošli do domu poškodeného, ktorého uvideli stáť oproti sebe na druhom konci chodby, pričom tento začal po ich príchode utekať smerom do spálne daného rodinného domu; obidvaja začali utekať za poškodeným a kričali na neho, aby si ľahol na zem; po príchode do spálne už poškodený ležal na zemi a obžalovaný W. W. sa postavil rozkročmo nad ležiaceho poškodeného B. W., ktorého sa opýtal, či je ešte v dome aj iná osoba a po zápornej odpovedi poškodenému dvakrát strelil do oblasti hlavy, čím mu spôsobil centrálnu (mozgovú) smrť v dôsledku devastačného poranenia mozgu, v dôsledku čoho poškodený B. W. na mieste zranení podľahol; po usmrtení poškodeného zoberal každý z nich zo zeme jednu nábojnicu a potom začali obidvaja prehľadávať dom poškodeného, pričom nenašli žiadnu väčšiu finančnú hotovosť; potom osoba Ing. T. S. zobrala peňaženku poškodeného s jeho dokladmi a nezisteným množstvom peňazí a následne obidvaja spoločne z domu poškodeného odišli rovnakou trasou, akou na miesto prišli; na pozemku susedného opusteného domu si opäť obliekli predchádzajúce šaty a postupne sa vrátili až na parkovisko na Z. č. X, kde osoba Ing. T. S. vystúpila z vozidla obžalovaného W. W. a presadla si do svojho vozidla, na ktorom následne osoba Ing. T. S. išla smerom von z mesta N. v smere na obec X. W.,

pričom obžalovaný W. W. išiel na svojom vozidle za ním, a takto prešli až k rieke W. X., kde na doposiaľ nezistenom mieste, v blízkosti GPS súradníc XX°XX'XX" S, XX°XX'XX" V, obžalovaný W. W. spálil šaty oboch obvinených, ktoré použili pri spáchaní skutku, a peňaženku a doklady poškodeného a osoba Ing. T. S. zahodila zbraň a nábojnice do blízkej rieky,

4/. spoločne s osobu obžalobou označenou ako obvinený Ing. T. S. (ďalej len „osoba Ing. T. S.") v presnejšie nezistenom dni v mesiaci september 2017 zakúpili za sumu 700,00 až 750,00 € a prevzali od osoby L. K. v meste O. v Maďarskej republike krátku strelnú zbraň značky FÉG model P9R, kalibru 9 mm Luger (9 x 19 Para) s odstraňovaným výrobným číslom hlavne „XXXXX" s jedným kusom zásobníka, v ktorom bol najmenej jeden náboj k tejto zbrani, následne koncom septembra 2017 oslovili spoločne odsúdeného W. M. z N. s požiadavkou na výrobu dlhšej hlavne a tlmiča hluku výstrelu na túto krátku strelnú zbraň, pričom W. M. im následne vyrobil dve dlhšie hlavne so závitom na upevnenie tlmiča hluku výstrelu a takisto aj tlmič hluku výstrelu v dĺžke cca 25 cm, ktorého funkčnosť spoločne vyskúšali na predmetnej zbrani aj skúšobnou strelbou v presne nezistený deň v mesiaci november 2017, pričom za účelom zabezpečenia funkčnosti tlmene hluku výstrelu obžalovaný W. W. podomácky upravil strelivo kalibru 9 mm Luger v počte cca 40 kusov, ktoré si zadovážil od bližšie nezistenej osoby v roku 2014 a následne toto strelivo spoločne so zbraňou a tlmičom obžalovaný W. W. prechovával u seba do dňa 21. februára 2018, kedy sa po vykonaní vraždy poškodených V. N. a W. N. tejto krátkej zbrane s tlmičom, dvomi podomácky vyrobenými hlavňami a zvyšným strelivom zbavili tak, že ich odhodili do rieky O. pri meste N..

Za to súd prvého stupňa obžalovanému W. W. uložil podľa § 144 odsek 2 Trestného zákona, s prihliadnutím na § 36 písm. j), písm. l), písm. n), písm. o), § 37 písm. h), § 38 odsek 8 Trestného zákona, s použitím § 39 odsek 2 písm. e), odsek 3 písm. b) Trestného zákona, § 41 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 23 (dvadsaťtri) rokov.

Podľa § 48 odsek 3 písm. b) Trestného zákona obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia.

Podľa § 60 odsek 1 písm. a) Trestného zákona obžalovanému uložil aj trest prepadnutia vecí v jeho vlastníctve, a to:

- kombinované kliešte zn. Zbirovia s modro-čiernymi návlakmi rukovätí, celkovej dĺžky 185 mm (stopa č. 48/10);
- 2 ks vlnených čiernych čiapok (stopa č. 30);
- mobilný telefón čiernej farby SAMSUNG M. (stopa č. 6), ktoré sú prílohou trestného spisu;
- samopal československej výroby, značky Sa vzor 61 (Škorpion) kalibru 7,65 Browning; s odstraňovaným výrobným číslom, s ramennou opierkou a hnedé kožené púzdro (stopa č. 1/A);
- kovový, viackomorový expanzný tlmič hluku výstrelu vonkajších rozmerov priemer 40 x 293 mm, (stopa č. 1/B);
- 90 ks nábojov kalibru 7,65 Browning s dnovým označením českého výrobcu Sellier a Bellot, rok výroby 2017 (stopa č. 1/C);
- 45 ks nábojov kalibru 7,65 Browning, z toho 49 ks s dnovým označením nemeckého výrobcu Geco a 4ks s dnovým označením českého výrobcu Sellier a Bellot (stopa č. 1/D);
- 2 ks zásobníkov s kapacitou po 20 ks nábojov kalibru 7,65 Browning a 1ks príslušnej hnedej koženej sumky (stopa č. 1/E);
- 1 ks zásobníka s kapacitou po 10 ks nábojov kalibru 7,65 Browning (stopa č. 1/F);
- 1 ks zásobníka s kapacitou po 15 ks nábojov kalibru 9 mm Luger určený pre samonabíjaciu pištoľ FÉG model P9R (stopa č. 1/G);
- 1 ks čierne opaskové textilné púzdro na zbraň (stopa č. 1/H);
- samopal československej výroby, značky Sa vzor 61 (Škorpion) kalibru 7,65 Browning, s odstraňovaným výrobným číslom s ramennou opierkou (stopa č. 2/A);
- kovový, viackomorový kombinovaný (expanzno-absorpčný) tlmič hluku výstrelu vonkajších rozmerov priemer 40x305 mm (stopa č. 2/B);
- 45 ks nábojov kalibru 7,65 Browning s dnovým označením českého výrobcu Sellier a Bellot (stopa č.

2/C);

- 1 ks zásobníka s kapacitou po 20 ks nábojov kalibru 7,65 Browning (stopa č. 2/D), ktoré sú uložené na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru v Komárne, ako veci použité na spáchanie trestného činu.

Podľa § 60 odsek 5 Trestného zákona vlastníkom prepadnutých vecí sa stáva štát Slovenská republika.

Podľa § 76 odsek 1 a § 78 odsek 1 Trestného zákona obžalovanému uložil ochranný dohľad na 3 (tri) roky.

Podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku bola obžalovanému W. W., uložená povinnosť nahradit' škodu:

poškodenému V. N., nar. X. W. XXXX v O., O. - O. XXXX, okres Z., majetkovú škodu v sume 1 490,10 € (slovom: jedentisícštyristodevät'desiat eur a desať eurocentov) a nemajetkovú ujmu v sume 70 000,00 € (slovom: sedemdesiattisíc eur);

poškodenej V. N., nar. X.F. XXXX v B. Z., O. - O. XXXX, okres Z., nemajetkovú ujmu v sume 70 000,00 € (slovom: sedemdesiattisíc eur);

poškodenej E. N., nar. XX. X. XXXX v B., trvalé bydlisko Q. XXX, okres B., majetkovú škodu v sume 3904,49 € (slovom: tritisícdeväťstoštyri eur a štyridsaťdeväť eurocentov) a nemajetkovú ujmu v sume 70 000,00 € (slovom: sedemdesiattisíc eur);

poškodenej M. W., nar. XX. W. XXXX v N., trvalé bydlisko N., K. XXX/XX, okr. N. majetkovú škodu v sume 1 943,46 € (slovom: jedentisícdeväťstoštyridsaťtri eur a štyridsaťšesť eurocentov) a nemajetkovú ujmu v sume 40 000,00 eur (slovom: štyridsaťtisíc eur).

Podľa § 288 odsek 2 Trestného poriadku poškodených V. N., V. N., E. N. a M. W. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Odvolanie prokurátora

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“) riadne a včas odvolanie v neprospech obžalovaného W. W. do výroku o treste. Odvolanie podal ihneď po vyhlásení rozsudku súdu prvého stupňa do zápisnice o hlavnom pojednávaní dňa 6. apríla 2020, ktoré dodatočne odôvodnil podaním zo 6. mája 2020.

V odôvodnení svojho odvolania poukázal na právnu kvalifikáciu trestných činov spáchaných obžalovaným. Stotožnil sa so skutočnosťami uvedenými v odôvodnení rozhodnutia, mal však za to, že nie sú takej povahy, aby odôvodnili použitie ustanovenia § 39 Trestného zákona. Súd prvého stupňa podľa jeho názoru správne poukázal na poľahčujúce aj priťažujúce okolnosti u obžalovaného W. W., a s týmito sa v rámci odôvodnenia náležitým spôsobom vysporiadal, ale nesprávnym spôsobom zhodnotil možnosť použitia § 39 Trestného zákona. Podľa § 39 ods. 2 písm. e) Trestného zákona, súd môže znížiť trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenú týmto zákonom aj vtedy, ak odsudzuje páchatel'a, ktorý sa zvlášť významnou mierou podieľal na objasnení obzvlášť závažného zločinu spáchaného organizovanou skupinou alebo na zistení alebo usvedčení jeho páchatel'a tým, že poskytol v trestnom konaní dôkazy o takom čine, ak vzhľadom na povahu a závažnosť ním spáchaného trestného činu má súd za to, že účel trestu možno dosiahnuť aj trestom kratšieho trvania. Z citovaného ustanovenia Trestného zákona vyplýva, že ide o fakultatívne ustanovenie, ktoré je možné použiť skutočne len vo výnimočných prípadoch a pre ktorého použitie musia byť kumulatívne splnené viaceré podmienky. Splnenie týchto podmienok pritom súd musí obligatórne a podrobne skúmať aj v prípade, ak sú tieto podmienky naplnené, neznamená to, že súd „automaticky“ použije vyššie uvedené ustanovenie o mimoriadnom znížení trestu. Poukázal pritom na skutočnosť, že obžalovaný bol uznaný za vinného zo

spáchania viacerých trestných činov, z ktorých však len jeden, a to obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy, uvedený v bode 1/ rozsudku bol spáchaný organizovanou skupinou. Pre použitie § 39 ods. 2 písm. e) Trestného zákona je preto dôležité zistiť, či sa obžalovaný zvlášť významnou mierou podieľal na objasnení tohto skutku a tiež, či s ohľadom na povahu a závažnosť trestného činu je možné dosiahnuť účel trestu trestom kratšieho trvania. Ďalšie skutky, v ktorých sa podľa označeného rozsudku obžalovaný dopustil, neboli spáchané formou organizovanej skupiny, a preto vo vzťahu k nim nie je možné použiť citované ustanovenie § 39 ods. 2 písm. e) Trestného zákona. Naplnenie podmienok podľa toho ustanovenia je preto potrebné skúmať výhradne vo vzťahu ku skutku v bode 1/ rozsudku.

Z vykonaného dokazovania aj z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že obžalovaný sa k spáchaniu tohto trestného činu priznal až v priebehu trestného konania (prípravného konania) a možno sa oprávnene domnievať, že tak urobil až pod ťarchou iných zabezpečených alebo vykonaných dôkazov. Jeho výpoveď - priznanie v predmetnej trestnej veci síce bola dôležitým dôkazom, avšak nemala takú povahu, aby ju bolo možné charakterizovať, že išlo o zvlášť významnú mieru na objasňovaní veci. Tak ako to správne uviedol aj súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia, priznanie obžalovaného nielen k tomuto trestnému činu možno dôvodne považovať za poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. l), písm. m), písm. o) Trestného zákona, teda že sa priznal k spáchaniu trestného činu, tento oľutoval, napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom a súčasne prispel k odhaleniu a usvedčeniu organizovanej skupiny. Ako ďalej prokurátor uviedol, súd podľa neho nedostatočným spôsobom vyhodnotil povahu a závažnosť trestných činov, ktoré spáchal obžalovaný a to vo vzťahu k ustanoveniu § 39 Trestného zákona. Ako vyplýva z tzv. skutkovej vety jednotlivých skutkov, obžalovaný v troch prípadoch úmyselne usmrtil inú osobu, z toho v dvoch prípadoch tak urobil s vopred uváženou pohnútkou a závažnejším spôsobom konania, resp. osobitého motívu. Aj zo samotného priebehu usmrtenia jednotlivých osôb možno bez akýchkoľvek pochyb uzavrieť, že obžalovaný konal absolútne chladnokrvne, bez zaváhania cynicky a prípadné usmrtenie jednotlivých osôb možno prirovnať k poprave. V tejto súvislosti prokurátor poukázal predovšetkým na spôsob usmrtenia nebohého B. W., ktorého prinútil si ľahnúť na zem a následne bez akejkoľvek výstrahy mu strelil zozadu dvakrát do oblasti hlavy. Obdobne chladnokrvne usmrtil aj nebohú W. N. a v prípade nebohého V. N. mal dokonca použiť aj tzv. ranu istoty. Tieto okolnosti je nevyhnutné dôsledne vyhodnotiť predovšetkým pri ukladaní trestu odňatia slobody.

Trestný zákon v ustanovení § 144 ods. 2 umožňuje uložiť v podstate len dva druhy trestov, a to trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov alebo trest odňatia slobody na doživotie. Vyhodnotením všetkých rozhodujúcich skutočností sú podľa názoru prokurátora u obžalovaného dané také dôvody, ktoré vo svojom súhrne odôvodňujú použitie viacerých poľahčujúcich okolností tak, ako to správne uviedol aj súd prvého stupňa pri svojom rozhodnutí, avšak tieto okolnosti nie sú takej povahy, aby odôvodňovali mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody v zmysle § 39 ods. 2 písm. e) Trestného zákona.

Vzhľadom na uvedené prokurátor navrhol, aby odvolací súd rozhodol tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e) Trestného poriadku zruší napadnutý rozsudok v časti vo výroku o treste a súčasne podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám vo veci rozhodne tak, že obžalovanému uloží úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia. Súčasne navrhol, aby bol obžalovanému uložený trest prepadnutia vecí podrobne špecifikovaných vo výrokovej časti napadnutého rozsudku a ochranný dohľad na 3 roky.

K odvolaniu prokurátora sa podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 19. mája 2020 vyjadrili poškodení V. N. a V. N. prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu. Vo svojom vyjadrení sa stotožnili s argumentáciou prokurátora, a teda aj podľa ich názoru neboli splnené podmienky pre použitie § 39 Trestného zákona pre mimoriadne zníženie trestu u obžalovaného. Osobitne poukázali na skutočnosť, že obžalovaný začal spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní a priznal sa k spáchaniu trestných činov až v priebehu svojho trestného stíhania, a to najmä z dôvodu posilňovania dôkaznej situácie v jeho neprospech. Navyše závažnosť zvyšuje aj spôsob spáchania trestných činov, ktorý možno charakterizovať ako chladnokrvný, agresívny, nemilosrdný a bez prejavov akýchkoľvek emócií. Zároveň sa domnievajú, že zásadám ukladania trestu (§ 34 ods. 1 Trestného zákona) by viac

zodpovedalo uloženie úhrnného trestu odňatia slobody vo výmere 25 rokov.

K odvolaniu prokurátora poskytol svoje vyjadrenie obžalovaný W. W., a to podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 19. mája 2020. Podľa jeho názoru, súd prvého stupňa veľmi precízne, citlivo a argumentačne dôkladne zhodnotil stav vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní v zmysle zásady bezprostrednosti a ústnosti. Je zjavné, že súd prvého stupňa v tejto veci nezaujal „formalistický“ postoj. Vo svojom odôvodnení podrobne a vyčerpávajúcim spôsobom rozviedol, akými skutkovými a právnymi úvahami sa riadil podľa ustanovení Trestného zákona v otázke trestu obžalovaného, pričom v tejto súvislosti nie je nezanedbateľný aj kvantitatívny rozsah rozhodnutia s poukazom na prijaté vyhlásenie o vine de facto odôvodnenie „iba“ vo výroku o treste. Náležitým a zákonom zodpovedajúcim spôsobom odôvodnil výrok o treste, vrátane aplikácie moderačného ustanovenia, ktorému ustanoveniu a samotnému použitiu venoval mimoriadnu pozornosť s použitím aj aktuálnej rozhodovacej praxe. Z tohto dôvodu sa obžalovaný s rozsudkom stotožnil a v podrobnostiach naň odkazuje. Naproti tomu, poukázal na odvolanie prokurátora, ktorý podľa jeho názoru brojí voči dôvodnosti a odôvodnenosti použitia zmierňovacieho ustanovenia § 39 ods. 2 písm. e) Trestného zákona a zároveň popiera vlastnými úvahami relevantnosť súdom prvého stupňa uvádzaných dôvodov jeho použitia a z uvedeného dôvodu navrhuje napadnutý výrok zrušiť a uložiť mu úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov. Použitie ustanovenia § 39 ods. 2 písm. e) Trestného zákona nebolo v tomto konkrétnom prípade vylúčené, nakoľko sa nejednalo o organizátora, návodcu alebo objednávateľa trestného činu. Za použitie ustanovenia § 39 ods. 2 písm. e) a ods. 3 písm. d) Trestného zákona nebol uložený trest ani pod dolnú hranicu trestnej sadzby základnej skutkovej podstaty, ktorá je dvadsať až dvadsaťpäť rokov. Ustanovenie § 39 Trestného zákona má fakultatívny charakter, ktoré sa svojou povahou a významom primkyna ku všeobecným hľadiskám stanoveným pre voľbu druhu trestu a jeho výmery v § 34 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Trestného zákona a nasl. a túto dopĺňajú. V súvislosti s (ne)použitím tohto ustanovenia, teda do popredia výraznejším zo strany konajúceho súdu pristupujú prvky subjektivismu. Skutočnosť, že prokurátor sa nestotožnil s právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku o výmere trestu, nemôže sama osebe viesť k záveru neodôvodnenosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa. Pokiaľ by sa odvolací súd napriek vyššie uvedenému nestotožnil s právnym názorom intervenujúceho prokurátora o neodôvodnenosti použitia ustanovenia § 39 ods. 2 písm. e) Trestného zákona, do pozornosti odvolacieho súdu dal využitie a zároveň aj ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona. Zhodne ako už bolo v záverečnej reči obhajcu uvedené: „Nemožno vylúčiť, že viaceré okolnosti, ktoré inak samy osebe sú len všeobecnými poľahčujúcimi okolnosťami, v konkrétnom prípade v súhrne nadobúdajú taký význam, že ich bude možné posúdiť ako výnimočné okolnosti prípadu podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona“ (R 21/1970). Obžalovanému boli priznané štyri poľahčujúce okolnosti, ktoré mierou svojej závažnosti presahujú ostatné.

Vzhľadom na vyššie uvedené obžalovaný W. W. navrhol, aby odvolací súd odvolanie prokurátora voči napadnutému rozsudku súdu prvého stupňa zo 6. apríla 2020, sp. zn. 2T/5/2020 podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Odvolanie poškodených

Dňa 17. apríla 2020 prostredníctvom elektronického podania so zaručeným elektronickým podpisom, podala poškodená E. N., prostredníctvom svojho splnomocnenca JUDr. Romana Kvasnicu odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa vo výroku o náhrade škody. V jeho odôvodnení konštatovala, že prvostupňovým súdom jej bola priznaná náhrada majetkovej škody v sume 3 904,49 €, a nemajetková ujma v sume 70 000,00 € a podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku bola so zvyškom nároku na náhradu škody odkázaná na civilný proces. Proti týmto výrokom podala poškodená odvolanie bez bližšieho zdôvodnenia.

Z dôvodu absencie odôvodnenia tohto odvolania súd prvého stupňa výzvou z 30. apríla 2020, doručenej jej splnomocnencovi vyzval poškodenú, aby podľa § 311 ods. 3 Trestného poriadku podané odvolanie náležite odôvodnila.

Dňa 20. mája 2020 bolo súdu prvého stupňa doručené doplnenie dôvodov odvolania. Z jeho odôvodnenia vyplýva, že poškodená namieta nesprávnosť výroku odvolaním napadnutého rozsudku o náhrade škody (nemajetkovej ujmy) pre porušenie ustanovení zákonných predpisov, ktoré hmotnoprávne odôvodňujú nárok poškodenej. Podľa § 12 ods. 2 zákona č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 274/2017“), ak bola trestným činom spôsobená smrť, obeť násilného trestného činu má nárok na vyplatenie odškodnenia v sume 50 - násobku minimálnej mzdy. Ak je obetí násilného trestného činu viac, suma odškodnenia sa medzi nich rozdelí rovnakým dielom. Podľa zákona č. 663/2007 Z. z. o minimálnej mzde v znení neskorších predpisov, minimálna mzda v roku 2018, kedy došlo k spáchaniu skutku, ktorý zakladá nárok poškodeného, bola vo výške 480 €. Z uvedeného vyplýva, že poškodená má v súlade so zákonom nárok na odškodnenie vo výške 24 000 €. Finančné odškodnenie podľa zákona však nie je inštitútom na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej trestným činom spáchaný priamo páchatelom, ktorému sa táto povinnosť v odsudzujúcom rozsudku ukladá. Pretože zákonná suma finančného odškodnenia je k súdom priznanej nemajetkovej ujme v pomere 1:3 (v roku 2020 by táto suma bola vo výške 29 000 €), nemajetková ujma, priznaná suma nie je v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, ktoré hmotnoprávne odôvodňujú nárok poškodenej s prihliadnutím na dôsledky protiprávneho konania páchatel'a a núti tak poškodenú podať civilnú žalobu a byť vystavená opätovnej konfrontácii s páchatelom obzvlášť závažného trestného činu, ktorého protiprávnym konaním jej bolo bezprecedentne, brutálne a nereparovateľne zasiahnuté do jej súkromného a rodinného života.

Vo vzťahu k odvolaniu poškodenej E. N. podal svoje vyjadrenie obžalovaný W. W., ktoré bolo doručené dňa 29. mája 2020 súdu prvého stupňa. V ňom uvádza, že z obsahu odôvodnenia odvolania poškodenej nie je vzhľadom aj na absenciu petitu zrejmé, čoho sa ako odvolateľka domáha, teda k akej náprave zo strany odvolacieho súdu má dôjsť. Obsah odôvodnenia odvolania umožňuje viaceré výklady nesprávnosti (nezákonnosti) napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k náhrade škody, teda, či má byť zo strany odvolacieho súdu priznaná vyššia nemajetková ujma, alebo má byť priznané okrem majetkovej škody a nemajetkovej ujmy aj „odškodnenie“ v zmysle zákona o obetiach trestných činov, alternatívne oboje. Obžalovaný W. W. zdôraznil svoje predchádzajúce vyjadrenie, že s uplatneným nárokom na náhradu škody súhlasí a urobí všetko, čo bude v jeho silách, aby poškodených odškodnil. Upriamil pozornosť aj na to, že voči uzneseniu súdu prvého stupňa zo 6. apríla 2020 podľa § 50 ods. 1 písm. a), ods. 2 Trestného poriadku, ktorým bol zaistený nárok poškodených na jeho majetku, nepodal sťažnosť, aby bol čo najrýchlejšie, i keď len čiastočne uspokojený ich nárok na náhradu škody. Vzhľadom na uvedené, rozhodnutie odvolacieho súdu o výroku o náhrade škody na podklade odvolania poškodenej E. N., ponecháva obžalovaný na zvážení a úvahe odvolaciemu súdu.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podali dňa 20. apríla 2020 odvolanie poškodení V. N. a V. N. prostredníctvom ich splnomocnenca JUDr. Daniela Lipšica, taktiež proti výroku o náhrade škody bez bližšieho odôvodnenia. Poukázali na skutočnosť, že prvostupňový súd obžalovanému podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil povinnosť nahradiť poškodenému V. N., majetkovú škodu vo výške 1490,10 € a nemajetkovú ujmu vo výške 70 000 € a poškodenej V. N. nemajetkovú ujmu vo výške 70 000 €. Poškodení V. N. a V. N. boli rozsudkom so zvyškom nároku na náhradu škody odkázaní na civilný proces.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, konanom 2. decembra 2020 prokurátor a poškodení zotrvali na svojich odvolaniach.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd odvolací preskúmal na podklade odvolaní, ktoré boli podané oprávnenými osobami včas, v súlade s § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozhodnutia, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Po takto vykonanom prieskume odvolací súd zistil, že odvolanie podané prokurátorom je dôvodné, zatiaľ čo odvolania podané poškodenými dôvodné nie sú.

V rámci odvolacieho konania sa odvolací súd zároveň oboznámil s obsahom spisu Špecializovaného trestného súdu Pezinok, sp. zn. PK- 2T/32/2019, t. č. vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 2To/12/2020.

Uznesením špecializovaného trestného súdu z 3. februára 2020, sp. zn. 2T/32/2019 bol vylúčený obžalovaný W. W. podľa § 21 ods. 1 Trestného poriadku na samostatné konanie z dôvodu urýchlenia trestného konania.

Na hlavnom pojednávaní dňa 13. januára 2020 po prednesení obžaloby, obžalovaný W. W. urobil vyhlásenie, že je vinný zo spáchania skutkov v bode 1, 2, 5, 6 obžaloby (§ 257 ods. 1 Trestného poriadku). Následne špecializovaný trestný súd toto vyhlásenie prijal. Dokazovanie o vine v rozsahu priznania sa obžalovaného preto súd nevykonával. Vykonával len dôkazy súvisiace s výrokom o treste, náhrade škody a ochrannom opatrení.

K odvolaniu proti výroku o treste:

Proti výroku o treste podal odvolanie prokurátor. Prokurátor namietal použitie § 39 ods. 2 písm. e) Trestného zákona pri ukladaní trestu, uloženie trestu vo výmere 23 rokov.

Všeobecne k uloženému trestu odňatia slobody odvolací súd poukazuje na ustálenú rozhodovaciu prax ESĽP a najvyššieho súdu, v rámci ktorej sa pri uplatňovaní požiadavky primeranosti trestu uplatňuje princíp proporcionality, vyjadrujúci požiadavku zachovania spravodlivej rovnováhy medzi všeobecnými záujmami spoločnosti a garanciami základných práv jednotlivcov, resp. požiadavkou proporcionality medzi zásahom do práva a sledovaným cieľom, pričom nevyhnutnosť rešpektovania tohto princípu zdôrazňuje aj pri zásahoch do práv chránených dohovorom majúcich podobu trestných sankcií. Aj keď trestnou sadzbou zákonodarca v súlade so zásadou nulla poena sine lege (žaden trest bez zákona) stanovuje súdu isté mantinely pri jeho rozhodovaní, zároveň mu ponecháva dostatočný priestor pre individualizáciu trestu podľa okolností konkrétneho prípadu. Trest (osobitne trest odňatia slobody) ako sankcia, predstavuje najcitlivejší a najtvrdší prostriedok štátneho donútenia. Z hodnotového systému právneho štátu je nutné vyvodit', že sloboda môže byť zachovaná jedine tak, že sa s ňou bude nakladať ako s najväčším princípom, ktorý nesmie byť obetovaný účelnosti a jednotlivým výhodám. Trest realizuje svoje poslanie - ochranu spoločnosti niekoľkými funkciami, ako sú represia, resocializácia páchatel'ov trestných činov, a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti. Vychádzajúc zo zásady humanity, treba dodržať princíp úmernosti represie, aby táto neprekročila mieru nevyhnutnú pre splnenie účelu trestu. Možno nepochybne konštatovať, že páchatel'a môže so spravodlivosťou a teda aj so spoločnosťou, zmieriť len spravodlivý trest. Trest sa musí rovnať spôsobenému bezpráviu.

V zmysle zákonnej požiadavky primeranosti trestu má byť uložený trest úmerný aj škode, ktorú páchatel' trestným činom spôsobil. Páchatel' je súdom odsudzovaný za nespravodlivosť a bezprávie, ktoré trestným činom spáchal, a preto má právo očakávať spravodlivosť zo strany súdu. Druh a výmera trestu musia byť v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu. Medzi skutočnosťami, na ktoré by v záujme individualizácie trestu mal súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadať, patria napr. spôsob spáchania činu a jeho následok, miera zavinenia, pohnútky, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatel'a a jeho rodiny, či možnosť jeho nápravy. Nevyhnutné je celkové posúdenie osobnosti obžalovaného jeho osobnostného profilu, charakterových a psychických vlastností, veku a pod., ako i individualizácie posúdenia pohnútok a dôvodov, ktoré viedli k spáchaniu trestného činu. Tak ako pri rozhodovaní o vine i pri rozhodovaní o treste sa vnútorné presvedčenie súdu vytvára na základe logického úsudku, na zodpovednom a starostlivom zhodnotení každej z jednotlivých okolností prípadu individuálne i v ich vzájomných súvislostiach a v súhrne. Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácie tak núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupovaniu súdu pri rozhodovaní o treste.

Trestný zákon upravuje otázku ukladania trestov vo viacerých ustanoveniach, a to jednak pri zásadách ukladania trestov, pri úprave jednotlivých druhov trestov. Základnými ustanoveniami, ktoré musí súd pri

ukladaní trestu zohľadniť je účel trestu (§ 34 ods. 1 Trestného zákona) a vymedzenie okolností, na ktoré musí súd prihliadnuť pri určovaní druhu trestu a jeho výmery (§ 34 ods. 4 Trestného zákona).

Účelom trestu je zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti (represívny prvok) a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život (prvok individuálnej prevencie) a súčasne iných odradí od páchania trestných činov (prvok generálnej prevencie), pričom trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou (§ 34 ods. 1 Trestného zákona).

Skutočnosti, na ktoré bolo nutné prihliadnuť pri určení druhu trestu a jeho výmery v posudzovanom prípade, dostatočne určitým spôsobom zdôvodnil v napadnutom rozsudku súd prvého stupňa, pričom odvolací súd ich modifikuje a dopĺňa ešte nasledujúcim spôsobom.

Pri ukladaní trestu je potrebné v prvom rade vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu, ktorá je určená trestnou sadzbou ustanovenou pri jednotlivých skutkových podstatách trestných činov.

Podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona ak súd odsudzuje páchatel'a za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprisnejšie trestný.

Najprisnejšie trestný je nepochybne trestný čin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 2 Trestného zákona.

Podľa § 47 ods. 1 Trestného zákona trest odňatia slobody na doživotie môže súd uložiť iba za trestný čin, za ktorý tento zákon v osobitnej časti dovoľuje, a len za podmienok, že a/ uloženie takého trestu vyžaduje účinná ochrana spoločnosti; a b/ nie je nádej, že by páchatel'a bolo možné napraviť trestom odňatia slobody na dobu dvadsaťpäť rokov.

Odvolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na závery znaleckých posudkov a to: P. s.r.o. vo veci vraždy V. N. a W. N. zo 17. júna 2019, č. 119/2018 (č. l. 566 - 586 zv. II.), vo veci vraždy B. W. z 8. augusta 2019, č. 62/2019 (č. l. 549 - 565 zv. II.). Významné zistenia znalcov sú smerodajné pre uloženie trestu obžalovanému W. W..

Zo znaleckých posudkov č. 119/2018 a č. 62/2019 okrem iného vyplýva, že osobnosť obžalovaného je primerane diferencovaná, abnormne štruktúrovaná, s jasnou prevahou stenických zložiek osobnosti, t. j. s vysokou energetickou úrovňou, so zvýšenou aktivitou a zvýšenou schopnosťou vypätia síl. Je schopný chladnej, cieľavedomej regulácie svojho správania a realizácie svojich plánov a aspirácií. Je egocentrický, menej prispôsobivý, so sklonom k nedostatočne konformným, problematickým prejavom. Svoje agresívne tendencie potláča, v prípade potreby ich však dokáže pohotovo aktivovať a uplatniť podľa vlastného uváženia aj v priamom, navonok orientovanom agresívnom konaní, ktoré môže byť chladnokrvné, bez prejavov emócií, ako aj bez dodatočného prežívania pocitov viny, či úzkosti a strachu. Prejavenie ľútosti nad skutkom, k vykonaniu ktorého sa svojou poslednou výpoveďou hlási, sa tak javí ako menej autentické. Jeho intelektová úroveň je v pásme nadpriemeru. Zo psychologického hľadiska je najpravdepodobnejšia jeho zisťovaná motivácia konania, ktorá mu je kladená za vinu. Vývoj osobnosti obvineného je ukončený, jeho osobnostné charakteristiky sú fixované. Eventualita zníženia pravdepodobnosti protispoločenského konania obvineného v budúcnosti pôsobením nápravnových opatrení je zo psychologického málo pravdepodobná. Kvantitatívne zastúpenie faktorov predurčujúcich pravdepodobnosť sociálneho zlyhania jednoznačne svedčí pre nepriaznivú prognózu jeho resocializácie.

Odvolací súd pripomína, že otázka resocializácie je otázkou právnou, pri ktorej súd musí vyhodnocovať všetky skutočnosti, nielen závery znaleckých posudkov.

Berúc teda do úvahy aj závery znaleckých posudkov odvolací súd dospel k záveru, že v konečnom dôsledku je možné súhlasiť s pozitívnymi resocializačnými faktormi, ktoré vyhodnotil súd prvého stupňa

v odôvodnení svojho rozhodnutia (bod ei/) a na tieto odkazuje. Výhrady má však k tvrdeniu súdu prvého stupňa ohľadne existencie tzv. pozitívneho faktoru možnej resocializácie obžalovaného spočívajúcej v tom, že obžalovaný W. W. preukázal schopnosť nadviazať a udržiavať partnerský vzťah k osobe bez kriminálnej minulosti. Súd prvého stupňa v tejto súvislosti dospel k záveru, že obžalovaný W. W. má potenciál na to, aby sa po výkone dlhoročného trestu odňatia slobody v trvaní ďalších troch rokov zaradil do spoločnosti a žil riadnym občianskym životom. Podľa názoru odvolacieho súdu je tento záver predčasný a nemožno ho odvodzovať od existencie krátkodobého partnerského vzťahu obžalovaného W. W. k svedkyňi W. L.. Z jej výpovede totiž vyplýva, že sa s obžalovaným zoznámili 11. júna 2018, bývali v spoločnej domácnosti do jeho zadržania, t. j. do 27. septembra 2018. Za takúto krátku dobu (takmer 4 mesiace) podľa názoru odvolacieho súdu nemožno dospieť k záveru, že by jeho partnerka mala na jeho správanie pozitívny vplyv.

I napriek tejto výhrade sa odvolací súd stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, ktorý v rámci svojho odôvodnenia dostatočným spôsobom zdôvodnil neuloženie trestu odňatia slobody na doživotie obžalovanému W. W..

Súd prvého stupňa opierajúc svoje tvrdenia o vykonané dokazovanie (znalecké posudky) vo svojom odôvodnení konštatoval, že obžalovaný W. W. vraždil s citovým chladom a profesionalitou nájomného vraha. Zabíjal s absolútnou prevahou, poškodených našiel v stave absolútnej nepripravenosti na danú situáciu. Živého človeka zastrelil ako bezcennú bytosť, a to len s vidinou osobného finančného profitu. Obžalovaný obchodoval so životom iného, čo svedčí o jeho bezcitnosti, bezohľadnom sebecke a pohrdavom postoji k základným ľudským hodnotám - k ľudskému životu. Charakter reťazovitého usmrcovania, počet obetí, povaha situácie na mieste činov, pri ktorej sa vyníma bezbrannosť troch obetí s vysokým spoločenským prínosom a jeho pohnútku spojená s postavením nájomného vraha, zvyšujú stupeň spoločenskej škodlivosti spáchaných trestných činov.

Je nepochybné, že obžalovaný W. W. sa dobrovoľne priznal k spáchaným skutkom, svoje konanie oľutoval, pomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti.

Tieto okolnosti len utvrdzujú odvolací súd o tom, že u obžalovaného síce nie sú splnené podmienky na uloženie trestu odňatia slobody na doživotie, ale na druhej strane na uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 25 rokov. K odôvodneniu tohto záveru odvolací súd uvádza.

Podľa čl. 15 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo na život.

Podľa čl. 15 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky nikto nesmie byť pozbavený života.

Podľa čl. 16 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená. Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 21 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky obydlie je nedotknuteľné.

Podľa čl. 2 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd právo každého na život je chránené zákonom. Nikoho nemožno úmyselne zbaviť života.

Pri úvahách o možnosti mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody podľa § 39 ods. 2 písm. e) Trestného zákona, sa odvolací súd stotožnil s názorom odvolateľa - prokurátora, náležite zdôvodneným v jeho odvolaní.

Podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatelia má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatelia neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatelovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom.

Podľa § 39 ods. 2 písm. e) Trestného zákona súd môže znížiť trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom aj vtedy, ak odsudzuje páchatel'a, ktorý sa zvlášť významnou mierou podieľal na objasnení trestného činu korupcie podľa ôsmej hlavy tretieho dielu osobitnej časti tohto zákona, trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296, trestného činu založenia, zosnovania a podporovania teroristickej skupiny podľa § 297 alebo obzvlášť závažného zločinu spáchaného organizovanou skupinou, zločineckou skupinou alebo teroristickou skupinou, alebo na zistení alebo usvedčení jeho páchatel'a tým, že poskytol v trestnom konaní dôkazy o takom čine, ak vzhľadom na povahu a závažnosť ním spáchaného trestného činu má súd za to, že účel trestu možno dosiahnuť aj trestom kratšieho trvania; znížiť trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby sa nesmie voči organizátorovi, návodcovi alebo objednávateľovi trestného činu, o ktorom poskytol dôkazy v trestnom konaní.

Z dikcie „zmiernovacieho“ ustanovenia podľa § 39 ods. 2 písm. e) Trestného zákona vyplýva, že použitie tohto ustanovenia sa predpokladá u páchatel'ov, ktorí sa zvlášť významnou mierou podieľali na objasnení taxatívne vymenovaných trestných činov. Vo vzťahu k tomuto trestnému konaniu k objasneniu obzvlášť závažnému zločinu, ktorý bol spáchaný organizovanou skupinou, respektíve zločineckou alebo teroristickou skupinou. Ako správne uvádza prokurátor vo svojom odvolaní v danom prípade bol obžalovaný W. W. uznaný za vinného zo spáchania viacerých trestných činov, z ktorých však iba jeden (v bode 1/ rozsudku) spĺňa podmienku vyjadrenú v tomto ustanovení, a to spáchanie obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy organizovanou skupinou. Naplnenie podmienky podľa tohto ustanovenia je preto potrebné skúmať vo vzťahu ku skutku v bode 1/ rozsudku súdu prvého stupňa. Ani vo vzťahu ku skutku v bode 1/ rozsudku súdu prvého stupňa podľa názoru odvolacieho súdu nemožno hovoriť o tom, že by sa obžalovaný W. W. zvlášť významnou mierou podieľal na jeho objasnení. Obžalovaný sa k nemu priznal až v priebehu trestného konania, a to pod ťarchou iných vykonaných dôkazov. Nemožno však uprieť to, že jeho výpoveď napomohla k objasneniu tejto trestnej veci, no nemala povahu zvlášť významnej miery na jej objasnení.

Odvolací súd pri možnej aplikácii tohto ustanovenia (§ 39 Trestného zákona) vzal do úvahy predovšetkým okolnosti jednotlivých skutkov, spôsob spáchania trestných činov, ako aj posúdenie osobnosti obžalovaného.

Za významné okolnosti jednotlivých skutkov považoval odvolací súd predovšetkým to, že obžalovaný W. W. usmrtil tri osoby mimoriadne chladnokrvným spôsobom, dvomi strelami do hlavy v prípade nebohého B. W., z toho druhá strela bola podľa jeho vyjadrenia „pre istotu“; jednou strelou do oblasti hlavy nebohej W. N. a dvomi strelami do tela nebohého V. N., z toho druhá strela mala byť „ranou istoty“. Chladnokrvnosť konania obžalovaného W. W. násobí fakt, že obžalovaný bol v prípade nebohého B. W. vopred uzročený v tom, že napriek jeho tvrdenej motivácii získania majetkového prospechu - krádežou finančnej hotovosti od začiatku plánoval nebohého B. W. usmrtiť. Nepripustil možnosť uvažovať o vykonaní tejto krádeže bez prítomnosti obžalovaného Ing. T. S., ktorý sa mal podľa jeho vyjadrenia s nebohým poznať a možnosti predísť tak k usmrteniu nebohého B. W.. Pri posudzovaní jednotlivých skutkov odvolací súd zarazila tiež skutočnosť, že obžalovaný W. W. bol pri oboch týchto skutkoch uzročený v tom, že v prípade prítomnosti iných osôb na mieste činu, tieto tiež usmrtil. Žiaľ v prípade skutku opísanom v bode 1/ toto nadobudlo reálne kontúry v podobe usmrtenia „náhodnej“ obete nebohej W. N.. Z vykonaného dokazovania totiž nevyplýva, že by bolo jeho snahou predísť možným náhodným obeťiam pri páchaní týchto skutkov. V prípade nebohého B. W. v deň vykonania skutku bolo len náhodou to, že sa na mieste činu nenachádzal jeho maloletý syn, ktorý podľa výpovede svedkyne M. W. - sestry nebohého, zvykol prespávať u svojho otca v dobe, keď mal na druhý deň tréning alebo zápas, čo podľa výpovede jeho matky O. Y. skutočne mal. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že si obžalovaný W. W. overil prítomnosť náhodných osôb na miestach činu. Vo vzťahu k nebohému B. W. len ťažko obстоjí jeho argument, že ho nepoznal, keď sám pri výsluchu uviedol ako zamestnávateľa spoločnosť B. G. s.r.o., ktorej konateľom a spoločníkom bol práve nebohý B. W.. Skutočnosť, že sa obžalovaný W. W. osobne poznal s nebohým B. W. je preto viac ako pravdepodobná, čo potvrdila vo svojom výsluchu svedkyňa M. W.. Je teda viac než pravdepodobné, že obžalovaný tiež vedel, že má nebohý B. W. maloletého syna a v tomto smere nevyvinul žiadnu snahu

presvedčiť sa o tom, že je v čase skutku doma sám.

Z týchto dôvodov odvolací súd v časti použitia zmierňovacieho ustanovenia, napadnuté rozhodnutie zrušil a sám o treste rozhodol.

Zaradenie obžalovaného na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona je správne, pretože obžalovaný je páchatelom obzvlášť závažného zločinu.

Uloženie ochranného dohľadu na dobu troch rokov je tiež zákonné a správne.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona ochranný dohľad uloží súd páchatelovi, ktorého odsudzuje za obzvlášť závažný zločin na nepodmienečný trest odňatia slobody. V tomto odseku je upravené obligatórne uloženie ochranného dohľadu súdom páchatelovi, a to v prípade splnenia dvoch podmienok. Nimi sú odsúdenie páchatela za obzvlášť závažný zločin, teda zločin s dolnou hranicou trestnej sadzby najmenej desať rokov a uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody (§ 11 ods. 3).

Zákonné a správne bolo uloženie trestu prepadnutia veci podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, pretože tam vymenované veci obžalovaný použil na spáchanie trestnej činnosti a v ich prípade súd nemal pochybnosť o vlastníckych právach obžalovaného k týmto veciam. Vecou, ktorá bola použitá na spáchanie trestného činu, je potrebné rozumieť predovšetkým veci bezprostredne slúžiace na spáchanie činu, najmä rôzne technické pomôcky svojou povahou určené len na páchanie trestnej činnosti, napr. vlamačské potreby, pakľúče a pod., ale aj veci, ktoré boli na trestnú činnosť použité len pri konkrétnom čine, napr. revolver, reprografické zariadenie atď. Vlastníkom prepadnutých vecí sa stal štát.

II.

K odvolaniam proti výroku o náhrade škody:

Predmetom posudzovaného trestného konania boli tiež uplatnené nároky poškodených na náhradu škody, ktoré si uplatnili riadne a včas podľa § 46 ods. 3 Trestného poriadku do skončenia vyšetrovania.

Podaním z 20. septembra 2019 si poškodení V. N. a V. N. - rodičia nebohého V. N. uplatnili: a/ nárok na náhradu majetkovej škody (poškodený V. N.) a b/ nárok na náhradu nemajetkovej ujmy okrem iných aj vo vzťahu k obžalovanému. Majetkovú ujmu si uplatnili z titulu preukázaných nákladov súvisiacich s pohrebom nebohého V. N. vo výške 1 490,10 €. Výšku nemajetkovej ujmy v celkovej sume 500 000 € pre každého poškodeného odôvodnili v súvislosti s preukázanými útrapami (smútkom, šokom, stresom) zo straty spoločenstva s milovanou osobou - synom nebohým V. N., k smrti ktorého došlo v dôsledku protiprávneho konania (okrem iných) aj obžalovaného.

Podaním z 19. septembra 2019 si tento nárok uplatnila tiež poškodená E. N. - matka nebohej W. N. v podobe: a/ náhrady majetkovej škody a b/ náhrady nemajetkovej ujmy, okrem iných aj vo vzťahu k obžalovanému. Majetkovú ujmu vo výške 3 983,89 € odôvodnila a preukázala v podobe nákladov za pohreb nebohej W. N.. Nemajetkovú ujmu odôvodnila v dôsledku neoprávneného zásahu do jej súkromného a rodinného života, ku ktorému došlo v dôsledku smrti jej dcéry - nebohej W. N. protiprávnym konaním obvinených. Navrhla preto, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obžalovaným (všetkým) povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenej nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 1 000 000 €.

Podaním z 20. septembra 2019 si tento nárok uplatnila tiež poškodená M. W. - sestra nebohého B. W. v podobe a/ náhrady majetkovej škody a b/ náhrady nemajetkovej ujmy. Nárok na náhradu majetkovej škody vo výške 1 943,46 € odôvodnila preukázateľnými nákladmi súvisiacimi s pohrebom nebohého B. W.. Náhradu nemajetkovej ujmy v rozsahu 60 000 € si uplatnila vo vzťahu k obžalovanému, spoločne s druhým (v inom konaní) obžalovaným Ing. T. S., ktorý odôvodnila neoprávneným zásahom do jej

osobnostných práv, súkromného a rodinného života.

Poškodená O. Y., matka maloletého syna nebohého B. W. si náhradu škody v rámci trestného konania neuplatnila.

Uznesením súdu prvého stupňa zo 6. apríla 2020 na hlavnom pojednávaní bol podľa § 50 ods. 1 písm. a), ods. 2 Trestného poriadku zaistený nárok poškodeného V. N. do výšky 71 490,10 €, poškodenej V. N. do výšky 70 000 €, poškodenej E. N. do výšky 73 904,49 €, poškodenej M. W. do výšky 41 943,46 € na majetku obžalovaného, a to na finančnej hotovosti 4 000 € uloženej na špecializovanom trestnom súde a na osobnom vozidle zn. OPEL Insignia T., VIN:D AC kombi, čierna metalíza, rok výroby 2012, EČ: N.. Podľa § 50 ods. 2 Trestného poriadku súd obžalovanému zakázal s uvedeným majetkom nakladať.

Prvostupňový súd v napadnutom rozsudku vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu škody poškodenými rozhodol tak, že obžalovanému uložil povinnosť nahradiť škodu v rozsahu: a/ poškodenému V. N. majetkovú škodu v sume 1 490,10 € a nemajetkovú ujmu v sume 70 000,00 €; b/ poškodenej V. N. nemajetkovú ujmu v sume 70 000,00 €; c/ poškodenej E. N. majetkovú škodu v sume 3 904,49 € a nemajetkovú ujmu v sume 70 000,00 €; d/ poškodenej M. W. majetkovú škodu v sume 1 943,46 € a nemajetkovú ujmu v sume 40 000,00 €; e/ podľa § 288 odsek 2 Trestného poriadku poškodených V. N., V. N., E. N. a M. W. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces. V odôvodnení svojho rozhodnutia vo vzťahu k výroku o náhrade škody (B.) uviedol nasledovné:

Pokiaľ ide o priznanú majetkovú škodu jednotlivým poškodeným v zmysle výroku svojho rozhodnutia, rozhodol na podklade preukázaných vynaložených nákladov týmito poškodenými v rámci trestného konania.

K priznanej nemajetkovej ujme jednotlivým poškodeným uviedol, že protiprávnym zásahom utrpeli poškodení ujmu na ich práve na ochranu súkromia a rodinného života, ktorá je vyjadrená najmä v čl. 17 ods. 1 Medzinárodného paktu občianskych a politických právach, v čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v čl. 10 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj v článku 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Pri rozhodovaní o neoprávnenom zásahu do osobnostných práv poškodených vychádzal z ustanovení § 11, § 13 zákona č. 40/1964 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení Občianskeho zákonníka, z ustanovenia § 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Pri rozhodovaní o nemajetkovej ujme zohľadnil základnú zásadu, že do súkromného života sa nesmie neoprávnenne zasahovať a nesmie sa jej súkromnému životu spôsobiť žiadna ujma, z ktorej vychádza úprava ochrany súkromia, vrátane rodinného súkromia. Funkciou práva na súkromie je zabezpečiť pre fyzickú osobu nedotknuteľnosť jej súkromnej sféry, v ktorej by mohla všestranne rozvíjať svoju osobnosť. Ústava rodinný život priradzuje k súkromnému životu, pričom toto priradenie treba interpretovať tak, že rodinný život a právo na jeho ochranu sú súčasťou súkromia. Ústava chráni aj súkromie fyzickej osoby v jej rodinných vzťahoch voči iným fyzickým osobám, čo v sebe zahŕňa vzťahy sociálne, kultúrne, ale aj morálne či materiálne. Zásahy do týchto vzťahov, ktoré sú neoprávnené, možno kvalifikovať ako zásahy do rodinného života - do rodinného súkromia. Medziľudské vzťahy tvoriace základ a rámec súkromného života poškodených a obetí ako rodinne spriaznených osôb protiprávnym zásahom obžalovaného dosiahli maximálnu deštruktívnu intenzitu, pretože jeho zásahom nastala smrť ako nenapraviteľný následok konania. Konanie obžalovaného W. W. bolo spôsobilé na zásah do práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby objektívne spôsobilým vyvolať nemajetkovú ujmu spočívajúcu v porušení osobnosti fyzickej osoby a vznikom tejto nemajetkovej ujmy existovala príčinná súvislosť. Právnym prostriedkom ochrany proti takému zásahu je návrh, ktorým sa poškodení ako fyzické osoby, domáhali podľa ustanovení o ochrane osobnosti primeraného zadost'učinenia, ktoré má podobu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Podľa názoru prvostupňového súdu strata jedného člena rodiny, obzvlášť tak násilným konaním je neodčiniteľnou ujmou, ktorá dopadá na zostávajúcich členov rodiny. Je nepochybné, že úmrtie blízkej osoby predstavuje závažný zásah do práva na súkromie dotknutej fyzickej osoby a medzi konaním obžalovaného W. W. a ujmou poškodených existuje príčinná súvislosť. Vzhľadom k intenzite a

následkom súd prvého stupňa túto ujmu vyhodnotil ako obzvlášť závažnú ujmu, ktorá bola v rámci vykonaných výsluchov jednotlivých poškodených v konaní u každého z nich preukázaná. Usmrtením došlo k absolútnemu zásahu do práva obetí na život, ktorý je nezvratný a nereparovateľný. Následok, ktorým je smrť človeka, je z hľadiska stupňa závažnosti ujmy následkom absolútnym. Ľudský život je pritom najvyššou hodnotou. Smrť blízkej osoby je stav, kde z hľadiska pozostalých je trestnoprávna ochrana neúplná a satisfakcia v podobe účinnej ľútosti, či ospravedlnenia nie je primeraným zadost'účiniením, ktorým by došlo k reparácii danej ujmy. Z tohto dôvodu súd prvého stupňa považoval za primerané zadost'účinenie v danom prípade len náhradu nemajetkovej ujmy.

Po splnení podmienok pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (morálna satisfakcia, existencia závažnej ujmy) súd prvého stupňa pristúpil k odôvodneniu výšky tejto náhrady so zreteľom na to, že zadost'účinenie má byť podľa zákona primerané (§ 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Mal pritom na zreteli, že ochrana osobnosti by nemala byť neprimeraná iným finančným kompenzáciám, ako je napríklad výška náhrady za utrpenie a bolesť. Berúc do úvahy § 12 ods. 2 zákona č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 274/2017 Z. z.“) konštatoval, že ak bola trestným činom spôsobená smrť, obeť násilného trestného činu má nárok na vyplatenie odškodnenia v sume 50 - násobku minimálnej mzdy. Podľa § 1 písm. a) nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 324/2019 Z. z., ktorým sa upravuje suma minimálnej mzdy na rok 2020, sa suma minimálnej mzdy na rok 2020 ustanovuje na 580 € za mesiac pre zamestnanca odmeňovaného mesačnou mzdou, čo predstavuje v zmysle § 12 ods. 2 zákona č. 274/2017 Z. z. sumu 29 000 € (50 - násobok). Pri stanovení výšky náhrady súd prvého stupňa vychádzal z taxatívne stanovených kritérií podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, a to závažnosti vzniknutej ujmy a okolností, za ktorých k porušeniu práva došlo. Za dolnú hranicu považoval pritom sumu 29 000 € (§ 12 ods. 2 zákona č. 274/2017 Z. z.). Zároveň prihliadal na nenapraviteľný smrteľný následok, na dôsledky, ktoré smrť vyvolala u poškodených, na osoby poškodených, na závažnosť následkov, ktoré im vznikli a vzniknú v budúcnosti v ich súkromnom živote i spoločenskom uplatnení. Mal pritom na zreteli, že ujma, ktorá sa dotkla psychicky poškodených manželov N. a poškodenej E. N. po tom, ako prežili násilím privedenú smrť ich dieťaťa, je trvalá a nenapraviteľná a je spojená s prežívaním pocitov úzkosti, smútku, zmätenosti a beznádeje. Na ich psychický stav pôsobí i neutíchajúca dlhodobá pozornosť médií, ktorá sa spája s prejednávanou vecou. Súd vzal do úvahy, že usmrtením dieťaťa rodiča obvykle strácajú možnosť realizácie a ďalšieho rozvoja rodinného života s dieťaťom. Súd prvého stupňa pri rozhodovaní o výške priznaných náhrad nemajetkovej ujmy poškodeným (v zmysle výroku o náhrade škody), prihliadol na osobitosti jednotlivých prípadov u každého poškodeného zvlášť, ku ktorým sa podrobne vyjadril na str. 48 až 50 tohto rozhodnutia.

K odvolaniu poškodených k náhrade škody odvolací súd uvádza, že obe odvolania (poškodených manželov N. a poškodenej E. N.) posudzoval spoločne a v súvislosti k nim uvádza nasledovné.

Preskúmaním odvolania poškodených manželov N. a odvolania poškodenej E. N. dospel odvolací súd k záveru, že tieto nie sú dôvodné. Rozhodnutie súdu prvého stupňa vo vzťahu k výroku o náhrade škody považuje za správne, zákonné a náležite odôvodnené. S jeho odôvodnením sa plne stotožňuje a na zdôraznenie jeho správnosti uvádza nasledovné.

Škodou sa podľa § 124 ods. 1 Trestného zákona rozumie ujma na majetku alebo reálny úbytok na majetku alebo na právach poškodeného alebo jeho iná ujma, ktorá je v príčinnej súvislosti s trestným činom, bez ohľadu na to, či ide o škodu na veci alebo na právach. Škodou na účel Trestného zákona sa rozumie aj získanie prospechu v príčinnej súvislosti s trestným činom.

Škodou sa rozumie aj ujma na zisku, na ktorý by poškodený inak vzhľadom na okolnosti a svoje pomery mal nárok, alebo ktorý by mohol odôvodnene dosiahnuť (§ 124 ods. 2 Trestného zákona).

Škodou na účely § 287 ods. 1 Trestného poriadku nie je iba majetková škoda, ale treba ňou rozumieť aj nemajetkovú ujmu ako dôsledok porušenia, či ohrozenia iných zákonom chránených práv alebo slobôd trestným činom.

Výklad ustanovenia § 287 ods. 1 Trestného poriadku pritom zohľadňuje aj právo Európskej únie, konkrétne rámcové rozhodnutie Rady 2001/220/SVV z 15. marca 2001 o postavení obetí v trestnom konaní (ďalej len „rámcové rozhodnutie“), ktoré bolo do právneho poriadku Slovenskej republiky prebraté zákonom č. 403/2004 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Podľa čl. 1 písm. a) rámcového rozhodnutia „obet“ je fyzická osoba, ktorá utrpela ujmu, vrátane fyzického a psychického poškodenia, emocionálneho utrpenia, ekonomickej straty, priamo spôsobenú konaním alebo nekonaním, ktoré je porušením trestného práva členských štátov.

Podľa čl. 9 ods. 1 rámcového rozhodnutia každý členský štát zabezpečí, aby obeť trestných činov boli oprávnené získať rozhodnutie v primeranej lehote o odškodnení zo strany páchateľa v priebehu trestného konania, okrem určitých prípadov, kde vnútroštátne právo stanovuje odškodnenie, ktoré sa má priznať iným spôsobom.

So zreteľom na definíciu obeť a na povinnosť národných súdov vykladať vnútroštátne právo s čo najväčším ohľadom na znenie a účel rámcového rozhodnutia, aby sa dosiahol ním sledovaný výsledok, rozhodnutie o náhrade škody spôsobenej trestným činom, na ktoré má mať jeho obeť podľa čl. 9 ods. 1 rámcového rozhodnutia právo už v priebehu trestného konania, zahŕňa podľa názoru odvolacieho súdu tiež náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch ako dôsledok neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti podľa § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka.

Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy obetí je v slovenských podmienkach formálno-právne nárokom na ochranu osobnosti. Nemajetková ujma pozostalých je spojená so vznikom peňažnej náhrady iba v prípade, ak smrť alebo ublíženie na zdraví je dôsledkom protiprávneho konania (stavu), následky ktorého znáša pôvodca rizika (zvýšeného nebezpečenstva, pôvodca útoku). Následky takéhoto právneho konania sa pritom neprejavujú v majetkovej, ale naopak v citovej, duševnej sfére poškodených osôb.

Na tom nemení nič ani skutočnosť, že náhrada nemajetkovej ujmy je upravená v inej (samostatnej) časti Občianskeho zákonníka, než zodpovednosť za škodu v pravom slova zmysle (viď rozsudok Súdneho dvora z 24. októbra 2013, Katarína Haasová, C-22/12).

Vychádzajúc z uvedeného poukazuje odvolací súd na to, že súčasťou práva na ochranu súkromia chráneného § 11 Občianskeho zákonníka, teda zákonom chráneného práva v zmysle § 46 ods. 1 Trestného poriadku, je aj rodinný život spočívajúci v udržiavaní a rozvíjaní vzájomných citových, morálnych a sociálnych väzieb medzi najbližšími osobami. Preto konanie, ktoré spôsobilo násilné pretrhnutie týchto väzieb stratou člena rodiny, je konaním nesúcim znaky neoprávneného zásahu do zákonom chránených osobnostných práv pozostalých členov rodiny.

Za závažnú ujmu treba považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Pritom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii) vnímala aj každá iná fyzická osoba.

Pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy sú v § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka stanovené dve kritériá: 1/ závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a 2/ okolnosti, za ktorých k zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo. Nemajetkovú ujmu na rozdiel od škody na majetku nie je možné kvantifikovať.

Občiansky zákonník žiadnu maximálnu ani minimálnu hranicu výšky zadostučinenia v peniazoch neustanovuje. Ustanovenie § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka ustanovuje len, že zadostučinenie má byť primerané. Určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je vecou úvahy súdu, ktorý sa pri tejto úvahe musí riadiť dvoma v zákone taxatívne stanovenými kritériami v zmysle § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Cdo/137/2008).

Absencia výslovnej úpravy však neznamená nereparovateľnosť spôsobnej citovej ujmy, právny základ pre uplatnenie jej náhrady v peniazoch postupným vývojom judikatúra našla v ustanoveniach o ochrane osobnosti.

Určenie výšky peňažnej satisfakcie má byť s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu v súlade s požiadavkou spravodlivosti. Súd je pritom vždy viazaný ústavným princípom proporcionality, v zmysle ktorého odškodnenie má byť dostatočné, dôstojné a adekvátne.

Pokiaľ ide o okolnosti porušenia práva, tie boli spoľahlivo preukázané vo vzťahu k výroku o vine obžalovaného W. W..

K závažnosti nemajetkovej ujmy odvolací súd považuje za dostatočne preukázané, že protiprávnym konaním obžalovaného W. W. došlo k neoprávnenému zásahu do práva poškodených manželov N., poškodenej E. N. a poškodenej M. W. k zásahu do práva na život, ktorému poskytuje ochranu § 11 Občianskeho zákonníka. Treba zdôrazniť, že rodinný život zahŕňa okrem iného vzťahu medzi najbližšími rodinnými príslušníkmi (deťmi, rodičmi, súrodencami) bez ohľadu na skutočnosť, či spolu trvale žijú alebo nie a protiprávne narušenie týchto rodinných vzťahov predstavuje neoprávnený zásah do práva na súkromný a rodinný život. V posudzovanom prípade tento zásah predstavovaný smrťou dieťaťa poškodených manželov v zhode s názorom súdu prvého stupňa aj odvolací súd videl mimoriadne významným, veľmi hlbokým a nereparovateľným. K vzťahom medzi členmi rodiny v prípade jednotlivých poškodených sa súd prvého stupňa podrobne venoval vo svojom odôvodnení, pritom na tieto zistenia odvolací súd v tejto súvislosti odkazuje.

Pokiaľ splnomocnený zástupca poškodenej E. N. v odôvodnení odvolania namieta výšku finančného odškodnenia súdom priznanej nemajetkovej ujmy, ktorá nie je podľa jeho názoru v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, k tomuto odvolací súd uvádza, že pri rozhodovaní súdov o výške náhrady nemajetkovej ujmy je rozhodovacia prax súdov pomerne nejednotná. Dynamický slovenský právny systém nie je systémom, ktorý by mal výslovnú úpravu takýchto nárokov a tieto limitoval (ako napr. v Českej republike). Existencia nároku na náhradu nemajetkovej ujmy popri nároku na náhradu škody je zrejším následkom nedostatku, ktorý spočíva v slovenskej legislatíve, ktorá nie je schopná nahradiť nesystematické zaradenie náhrad nemajetkovej ujmy do systému náhrady škody. Stanovenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v podmienkach slovenskej legislatívy je na úvahe súdu.

Pri stanovení výšky finančného odškodnenia súd prvého stupňa prihliadol aj na limit odškodňovania obetí úmyselných trestných činov podľa § 12 ods. 2 zákona č. 274/2017 Z. z. Tiež prihliadol na nenapraviteľný smrteľný následok vzniknutý v dôsledku protiprávneho konania obžalovaného, ako aj na dôsledky, ktoré smrť blízkych vyvolala u samotných poškodených.

V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že účelom finančného zadosťučinenia nie je kompenzovať poškodeným stratu blízkych. Účelom finančného zadosťučinenia je do istej miery kompenzovať emocionálne útrapy poškodených smrťou vyvolané. Z tohto dôvodu považoval odvolací súd rozsah priznaného odškodnenia u jednotlivých poškodených za primeraný. Odvolací súd tak rozhodol v úmysle hľadať a nájsť spravodlivosť pre tých, ktorým zostali už len spomienky na svojich blízkych. Treba tiež pripomenúť, že rozhodnutie o výške náhrady nemajetkovej ujmy nie je ani len pokusom finančne ohodnotiť ľudský život.

Priznané odškodnenie najvyšší súd považuje za dostatočné, dôstojné a adekvátne, v plnom súlade s ústavným princípom proporcionality.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku boli poškodení V. N., V. N., E. N. a M. W. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázané na civilný proces.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.